

Em còn yêu anh không?

Lúc nửa đêm, máy di động của cô gái có tin nhắn mới, cô lười biếng bò dậy khỏi giường, mở máy xem, tin nhắn chỉ một câu ngắn ngủi mà để cô cả đêm trằn trọc:

“Em còn yêu anh không?”

Đó là tin nhắn của người yêu cũ, vào lúc họ đã chia tay nhau nửa năm. Cô cứ nghĩ anh ấy sẽ chẳng bao giờ send tới bất kỳ tin nhắn nào nữa, bởi ngày đó họ chia tay nhau khó hiểu mập mờ, và cô chưa từng nghe từ chính miệng anh nói một lời dứt khoát: “Ta chia tay thôi!”

Cô cứ chờ đợi người bạn trai nói với cô câu đó, nhưng anh không, anh chọn cách chạy trốn, không cho ai tìm ra mình. Bạn bè đều khuyên cô nên thôi, vẫn chê anh không ra gì, vô trách nhiệm, không dám đối mặt, cho dù sau này cả hai có thành gò của nhau thì rồi cô cũng khổ thôi.

Cô chỉ mỉm cười, thường nói cô đã lâu rồi chẳng bận tâm, thiếu gì chàng theo đuổi, đời nào cô để ý tới người chẳng trân trọng cô. Nhưng mọi người đều biết, nửa năm qua, cô vẫn không quên anh.

Bởi những chàng theo đuổi cô nào ai đến gần được cô nửa bước.

Có lẽ anh còn yêu mình, cô đoán thăm. Anh chỉ chiến tranh lạnh mà thôi, chỉ tạm không liên lạc thôi, chỉ vì muốn cả hai có chút không gian tự do, để không như trước đây, anh luôn trách cô bám anh quá, làm anh thấy vướng víu nặng nề.

Có lẽ chỉ vì thế, chờ khi anh thấy nhẹ nhõm, tự nhiên quay lại bên anh, hai người sẽ như xưa, sẽ là quan trọng nhất của nhau.

Nghĩ thế, nên cô đã cố để tự đứng vững, cô bắt đầu một mình đi dạo, xem phim, một mình nấu cơm chăm sóc mình, một mình ra ngân hàng trả nợ, một mình học lái xe, chọn xe, thậm chí đi mua xe ô tô, một mình đi tìm nhà, dọn nhà mới, một mình đối mặt với cái chết của cha mẹ mình sau tai nạn giao

thông...

Cô giờ đây đảm đương đời mình. Nhưng trong tình yêu, vẫn cần có anh ở bên.

“Em còn yêu anh không?”

Trời đã rạng, cô đã nhìn tin nhắn suy nghĩ dọc đêm, biết người con trai ấy đã hiểu ra, dù anh không chịu gọi điện trực tiếp cho cô, nhưng ít nhất đã gửi tin xem cô thế nào. Cô rất muốn gọi điện ngay cho anh, nói với anh rằng nửa năm nay em nhớ anh biết bao; nói rằng trong những thời gian đáng lẽ anh phải ở bên cô, thì cô đã chống chọi vất vả vượt qua; nói rằng dù nửa năm nay anh bỏ rơi, nhưng cô không đành xoá anh khỏi tim mình...

Nhưng cô kìm được, cô không muốn nửa năm chờ đợi sẽ tiêu tan thế này, cô muốn anh phải đau khổ, cô muốn giữ chút tự tôn.

“Không còn yêu!”

Cô mỉm cười bấm ba chữ, reply.

Sau đó, cô cứ chờ anh gọi lại cầu xin, chờ tin nhắn thăm dò tiếp theo của anh, chờ anh đột nhiên nhấn chuông cửa, rồi khi cửa mở anh đã đứng trước mắt, mạnh mẽ ôm lấy cô vào lòng, và dịu dàng nói anh biết anh đã từng sai lầm, rồi sau anh sẽ nâng niu cô...

Nhưng, ngày nối ngày, tháng nối tháng, nửa năm lại trôi qua, cô gái không hề nhận được bất kỳ tin tức gì về người yêu cũ.

Một ngày, từ bạn thân của anh, cô biết người yêu cũ tháng sau sẽ cưới vợ, cưới một người con gái cô chưa từng quen.

“Anh ấy bảo anh ấy rất cảm ơn em, nếu nửa năm trước em không reply tin nhắn, anh ấy làm sao đủ quyết tâm quên em đi, càng không thể cho cô gái kia một cơ hội...”

(Trang Hạ dịch)

Thời gian quá chậm đối với những người phải chờ đợi, quá nhanh đối với

những người đang sợ hãi, quá dài đối với những người đang buồn rầu, quá ngắn đối với những người đang vui...

Hẹn gặp lại em - Septiny